

Unna oli levittänyt valtavan valkoisen paperin lattialle. Nyt hän astui varovasti sen keskelle, avasi tussikynänsä ja alkoi piirtää.

Hän aloitti lumihiihtaleita muistuttavilla kuvioilla. Paperi alkoi täyttyä, ensin yhdestä reunasta, kunnes Unna rohkaisi mielensä ja alkoi piirtää suurempia kuvioita, jotka levisivät ympäri paperia. Pian hän piirsi paperiin köynnöksiä ja lyhtyjä, sitten hän siirtyi puihin ja kasveihin ja lopulta metsän eläimiin.

Unnan tussi liikkui paperilla kuin itsestään. Unna keskittyi piirtämiseen niin, ettei edes kuullut, kun Annu pysähtyi hänen taakseen ihailemaan Unnan aikaansaannosta. Lopulta Unna nosti kynän paperista, painoi korkin kiinni tussiin ja nousi seisomaan Annun viereen.

– Unna, se on suurin ikinä näkemäni värityskuva. Se on upea joululahja koko kaupungille! Ja ajattele, miten iloiseksi ihmiset tulevat, kun he pääsevät värittämään sitä, sanoi Annu hiljaa aivan kuin peläten rikkovansa piirustuksen taian.

– Se oli tarkoituskin, Unna sanoi hymyillen, sillä hän tiesi keksineensä hyvän lahjan kaikille kaupunkilaisille.

